

Sygnatura akt I C 118/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Sopocie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Potyraj

Protokolant: Weronika Piskorz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2023 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

przeciwko przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. kwotę 950 (dziewięćset pięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 maja 2019 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. kwotę 503,19 zł (pięćset trzy złote i dziewiętnaście groszy) z tytułu zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. zwraca na rzecz powoda kwotę 17,27 zł (siedemnaście złotych i dwadzieścia siedem groszy) z tytułu niewykorzystanej zaliczki.

Sygnatura akt I C 118/23

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 4.180,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 maja 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 09 marca 2019 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. (...) o nr rej. (...). W związku z powstałą szkodą wynajęto pojazd zastępczy w oparciu o zawartą z powodem w dniu 09 marca 2019 r. umowę. Na podstawie tej umowy pojazd zastępczy używany był przez okres 46 dni. Strony uzgodniły stawkę czynszu najmu na kwotę 190,00 zł. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał za zasadny okres 20 dni najmu pojazdu zastępczego za stawką 95 zł i przyznał jedynie część odszkodowania w kwocie 1.900 zł tytułem najmu pojazdu. Niniejszym pozwem powód dochodzi części z pozostałej kwoty z tytułu najmu w kwocie 4180 zł (22 dni x 190 zł), nie zrzekając się pozostałej części roszczenia. Powód zaakceptował ustalenie pozwanego, że w okresie 20 dni uznanym przez pozwanego stawka najmu pojazdu wynosiła 95 zł, jednak ponad ten okres – zdaniem powoda - stawka czynszu powinna zostać ustalona w kwocie 190 zł, bowiem pozwany nie udowodnił, by w okresie przewyższającym 20 dni miał możliwość zaoferowania najmu pojazdu po stawce niższej.

(pozew – k. 4-6)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 26 stycznia 2023 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Sopocie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty – k. 35)

Pozwany - (...) S.A. w S. - zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaprzeczył, by warunki umowy najmu w zakresie stawki dobowej oraz czasu najmu pojazdu zastępczego nie stanowiły nieuzasadnionego zwiększenia rozmiarów szkody przez osobę uprawnioną. Pozwany współpracuje z asystorami na terenie całego kraju i dąży w ten sposób do minimalizacji szkody powstałej w wyniku zdarzenia szkodowego. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom klientów, pozwany umożliwia im najem pojazdu zastępczego w dowolnej klasie oraz na korzystniejszych warunkach finansowych, niż mogliby uzyskać indywidualnie. W dniu 09.03.2019 r. poszkodowana dokonała zgłoszenia szkody. W tym samym dniu poszkodowana otrzymała wiadomość e-mail z propozycją najmu pojazdu zastępczego oraz informacją o akceptowalnej przez pozwanego stawce dobowej za najem pojazdu. Tymczasem poszkodowani wynajęli w dniu 09.03.2019 r. pojazd zastępczy od powoda za stawkę 190,00 zł i kontynuowali najem przez 46 dni. Należy uznać, że poszkodowany uczynił to z pełną świadomością znacznego zwiększenia rozmiarów szkody. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko w zakresie ustalenia 20 dni jako zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego.

(sprzeciw – k. 40-42)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 09 marca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do E. F. i P. Ć..

Sprawca zdarzenia posiadał polisę ubezpieczeniową potwierdzającą zawarcie umowy z (...) S.A. w S. w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

(okoliczności bezsporne)

Uszkodzony pojazd był naprawiany w firmie (...).

Warsztat naprawczy w historii naprawy pojazdu odnotował następujące czynności:

09.03.2019 r. – data oględzin uszkodzonego pojazdu.

14.03.2019 r. – data otrzymania kosztorysu od ubezpieczyciela.

14.03.2019 r. – data przekazania ubezpieczycielowi kosztorysu warsztatu.

14.03.2019 r. – data otrzymania akceptacji kosztorysu serwisu.

26.04.2019 r. – data zgłoszenia oraz zrealizowania oględzin dodatkowych.

02.08.2019 r. – data uzyskania informacji o przyjęciu odpowiedzialności za szkodę.

18.03, 20.03, 24.04, 25.04.2019 r. – data zamówienia części.

20.03, 22.03., 26.03, 29.03, 25.04., 10.05.2019 r. – data otrzymania zamówionych części.

13.03.-24.04.2019 r. czas trwania naprawy.

24.04.2019 r. – data zakończenia naprawy.

26.04.2019 r. – data wydania pojazdu.

(dowód: historia naprawy – k. 57)

Poszkodowani zawarli z powodem w dniu 09 marca 2019 r. umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. (...) o nr rej. (...). Pojazd zastępczy był uszkodzonym niezbędnym do wykonywania czynności życia codziennego. W tym okresie poszkodowani nie dysponowali żadnym innym pojazdem osobowym. Stawka najmu została ustalona w kwocie 190 zł brutto. Najem pojazdu zastępczego trwał od 09 marca 2019 r. do 24 kwietnia 2019 r. (46 dni).

Dnia 26 kwietnia 2019 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) dokumentującą należności z tego tytułu, opiewającą na kwotę 8.740,00 zł brutto, co stanowiło iloczyn czasu trwania najmu i stawki dobowej, z uwzględnieniem podatku VAT (46 dni * 154,47 zł/dobę netto + VAT).

(dowód: umowa najmu – k. 7, oświadczenie – k. 8-9, protokół – k. 10, załącznik do umowy najmu – k. 12, informacja – k. 13, faktura VAT – k. 14)

W dniu 09 marca 2019 r. poszkodowani zawarli z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył od poszkodowanych wierzytelność w postaci prawa do odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego związanych z kolizją drogową z dnia 09 marca 2019 r.

(dowód: umowa cesji – k. 30)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 09 marca 2019 r. Tego samego dnia, pozwany wystosował na adres e-mail poszkodowanej E. F. informację o możliwości zorganizowania przez pozwanego bezgotówkowego wynajmu pojazdu zastępczego ze wskazaniem segmentu pojazdu oraz stawek za dobę wynajmu określonych pojazdów. Pozwany zastrzegł także, że w przypadku wynajmu pojazdu z wypożyczalni niezależnej, pozwany będzie uprawniony do zweryfikowania stawek czynszu najmu do poziomu gwarantowanego przez ubezpieczyciela.

Decyzją z dnia 02 sierpnia 2019 r. pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1.900 zł brutto. W decyzji ubezpieczeniowej pozwany poinformował także o weryfikacji dobowej stawki czynszu najmu do kwoty oferowanej przez pozwanego tj. 95 zł oraz obniżeniu zasadnego okresu najmu pojazdu do 20 dni (5 dni od dnia zdarzenia do dnia oględzin, 9 dni technologicznego czasu naprawy, 1 dzień oczekiwania na części, 4 dni wolne od pracy oraz 1 dzień organizacyjny).

(dowód: zgłoszenie szkody – k. 44-45, wiadomość e-mail – k. 46-46v, decyzja – k. 20-21)

W dniu 5 września 2019 r. powód wystosował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 6 849,00 zł tytułem nieuregulowanej przez pozwanego kwoty za korzystanie z pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 09 marca 2019 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 28-29)

Uzasadniony okolicznościami przedmiotowej sprawy czas niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 09 marca 2019 r. oraz uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego na czas przeprowadzenia tej naprawy, przy uwzględnieniu wszelkich czasów składowych związanych z organizacją naprawy i jej przeprowadzeniem wynosi 25 dni kalendarzowych. Na powyższy okres składają się:

- 6 dni (od 09.03 do 14.03.2019 r.) – okres od dnia powstania szkody do dnia jej zgłoszenia ubezpieczycielowi, dokonania oględzin przez przedstawiciela ubezpieczyciela oraz otrzymania przez poszkodowanego (lub upoważniony przez poszkodowanego podmiot, warsztat) dokumentu szczegółowo opisującego uzasadniony zakres naprawy,

- 4 dni (od 15.03 do 18.03.2019 r.) – czas oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych,
- 14 dni (od 19.03.2019 r. do 01.04.2019 r.) – czas technologiczny naprawy ustalony w oparciu o technologię producenta pojazdu,
- 1 dzień – okres organizacyjny związany ze zleceniem naprawy, przyjęciem i odbiorem pojazdu.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej A. P. – k. 81-87)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach dotychczas już wymienionych. Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy, albowiem zostały sporządzone przez umocowane do tego podmioty w formach prawem przewidzianych, a ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony. W odniesieniu do faktury VAT wystawionej przez firmę powoda Sąd zaliczył ją w poczet materiału dowodowego jako potwierdzenie faktu, że takiej treści faktura została wystawiona i że usługa w niej wskazana została zrealizowana. Natomiast sama faktura w połączeniu z umową najmu pojazdu zastępczego nie dowodziła zasadności dochodzenia od pozwanego wskazanej w niej kwoty. Zasadność refundacji kosztu najmu pojazdu zastępczego w kwocie wskazanej w fakturze VAT nr (...) wymagała dalszych dowodów i rozważań Sądu.

Sąd zaliczył w poczet materiału dowodowego przedłożoną przez (...) Sp. z o.o. historię naprawy uszkodzonego pojazdu jako potwierdzenie faktu, że w okresie od 09 marca 2019 r. do 26 kwietnia 2019 r. uszkodzony pojazd został poddany naprawie w ww. warsztacie naprawczym. Był to dokument prywatny, potwierdzający, że osoba go podpisująca, złożyła oświadczenie tej treści. Natomiast dokument zawierał jedynie adnotacje o datach poszczególnych czynności wykonanych w toku naprawy. Przy czym i one budziły wątpliwości Sądu. W treści historii naprawy odnotowano m.in., że naprawa została zakończona w dniu 24 kwietnia 2019 roku, a pojazd został wydany w dniu 26 kwietnia 2019 r. Jednocześnie odnotowano fakt zamówienia części zamiennych także w dniach 24 i 25 kwietnia 2019 roku oraz fakt otrzymania części 25 kwietnia i 10 maja 2019 roku. Zatem odnotowano zamówienie części i ich otrzymanie częściowo po dacie zakończenia naprawy, co rodzi uzasadnione wątpliwości co do prawidłowości dokonanych adnotacji dotyczących przebiegu naprawy. Nadto zestawienie czynności z procesu naprawy nie uzasadnia w żaden sposób prawidłowego przebiegu procesu naprawczego, w szczególności tego, że wielokrotne zamawianie części zamiennych i oczekiwanie na nie było uzasadnione szczególnymi okolicznościami. W dostępnym materiale dowodowym brak jest podstaw do uznania, że taki sposób działania warsztatu był uzasadniony okolicznościami naprawy, czy też warunkami rynkowymi na rynku części zamiennych. Dlatego Sąd uznał przedmiotowy dokument jedynie za dowód tego, że taki przebieg procesu naprawczego odnotował warsztat. Nie jest to jednak w ocenie Sądu dowód tego, że odnotowany rzeczywisty okres naprawy był uzasadniony okolicznościami.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci dokumentów znajdujących się w aktach postępowania likwidacyjnego. Na podstawie tych dokumentów Sąd ustalił datę zgłoszenia szkody przez poszkodowanych, treść korespondencji e-mail wymienianej pomiędzy ubezpieczycielem a poszkodowanymi oraz wysokość przyznanego przez pozwanego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Powyższe dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron pod względem ich autentyczności i wiarygodności.

Z uwagi na to, że okoliczność uzasadnionego okresu naprawy uszkodzonego pojazdu, a w konsekwencji uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego były sporne, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej A. P. w celu ustalenia tych okoliczności. Opinia biegłego sądowego została sporządzona starannie i rzetelnie, przez biegłego dysponującego odpowiednią wiedzą specjalistyczną z zakresu techniki motoryzacyjnej i doświadczeniem w zakresie wykonywania funkcji biegłego. Opinia w sposób przejrzysty i zrozumiały przedstawiła sposób rozumowania biegłego i wnioski końcowe. Opinia jest wyczerpująca, wewnętrznie spójna i pozbawiona luk. Na podstawie opinii biegłego Sąd uznał, iż uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, w tej konkretnej sprawie, wyniósł 25 dni kalendarzowych. Żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego sądowego.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 4180,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 maja 2019 r. do dnia zapłaty tytułem najmu pojazdu zastępczego. Powód wskazywał, że cały okres najmu pojazdu zastępczego u powoda trwał 46 dni. Pozwany zaś w toku postępowania likwidacyjnego uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego w okresie 20 dni, przy uwzględnieniu oferowanej przez niego stawki dobowej czynszu najmu pojazdu w kwocie 95 zł. Powód w pozwie zaakceptował ustalenie pozwanego, że w okresie uznanych przez pozwanego 20 dni stawka dobowa czynszu najmu wynosiła 95 zł. W pozostałym zaś okresie (przewyższającym 20 dni najmu) stawka dobowa najmu - zdaniem powoda - powinna być ustalona na poziomie kwoty 190 zł.

Żądanie powoda w stosunku do pozwanego opierało się na odpowiedzialności strony pozwanej jako ubezpieczyciela OC sprawcy szkody.

Istota umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń wypłaca określone w umowie odszkodowanie za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.jedn.: Dz.U. z 2022 r., Nr 621, ze zm.). Zakres odszkodowania określają przepisy Kodeksu cywilnego, w szczególności art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Sąd zważył, że prawo poszkodowanego do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za czas, w którym pozbawiony jest on możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego nie budzi wątpliwości w doktrynie ani w orzecznictwie. Zwłaszcza, że pojazd ten służył poszkodowanym w niniejszej sprawie do wykonywania czynności życia codziennego. Brak możliwości korzystania z pojazdu i konieczność najmu samochodu zastępczego spowodowała wymierny uszczerbek w majątku poszkodowanych. Szkada polegająca na poniesieniu wydatków na najem pojazdu zastępczego obejmuje wydatki na najem pojazdu przez okres konieczny i niezbędny do przywrócenia pojazdu uszkodzonego do stanu sprzed kolizji.

Okoliczność jaki okres w niniejszej sprawie był konieczny i niezbędny do przywrócenia pojazdu uszkodzonego do stanu sprzed kolizji była między stronami sporna. Okoliczność ta wymagała wiedzy specjalistycznej z zakresu techniki motoryzacyjnej, dlatego Sąd dopuścił w tym zakresie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej A. P.. Sąd zważył, iż w treści opinii biegły ustalił okres niezbędny do naprawy pojazdu, a przez to uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na 25 dni kalendarzowych. Biegły wyraźnie zaznaczył w treści opinii, że w aktach sprawy brak jest dokumentów świadczących o konieczności oczekiwania w okresie od 18 marca 2019 r. do 10 maja 2019 r. przez warsztat naprawczy na części zamienne, niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanych. Dlatego też biegły określając uzasadniony czas wynajmu założył standardowy czas oczekiwania na części zamienne, nie wymagający dodatkowego udokumentowania (2 dni robocze).

Biorąc pod uwagę treść opinii biegłego sądowego Sąd przyjął, że uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego uzasadniony okolicznościami sprawy, obejmujący niezbędne czasy składowe całego procesu likwidacji szkody i naprawy samochodu, uwzględniając dni wolne od pracy przypadające na wskazany czas, wyniósł 25 dni kalendarzowych i obejmował:

- a) 6 dni (od 09.03 do 14.03.2019 r.) – okres od dnia powstania szkody do dnia jej zgłoszenia ubezpieczycielowi, dokonania oględzin przez przedstawiciela ubezpieczyciela oraz otrzymania przez poszkodowanego (lub upoważniony przez poszkodowanego podmiot, warsztat) dokumentu szczegółowo opisującego uzasadniony zakres naprawy,
- b) 4 dni (od 15.03 do 18.03.2019 r.) – czas oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych,
- c) 14 dni (od 19.03.2019 r. do 01.04.2019 r.) – czas technologiczny naprawy ustalony w oparciu o technologię producenta pojazdu,
- d) 1 dzień – okres organizacyjny związany ze zleceniem naprawy, przyjęciem i odbiorem pojazdu.

Sąd uwzględnił uwagi biegłego zawarte w opinii i nie zaliczył do zasadnego okresu naprawy uszkodzonego pojazdu całego czasu oczekiwania przez warsztat naprawczy na części zamienne, wskazanego w przedłożonej przez firmę (...) Sp. z o.o. (poprzednio Centrum G. L. (...)) historii naprawy pojazdu. Jak wynika z informacji warsztatu naprawczego, proces zamawiania części zamiennych trwał od dnia 18 marca 2019 r. aż do 10 maja 2019 r. i był realizowany w kilku transzach. Powyższy okres budzi jednak wątpliwości Sądu. Po pierwsze, z dokumentacji przedłożonej przez powoda nie wynika, dlaczego czas oczekiwania na części zamienne był aż tak długi i z jakiego powodu części te były zamawiane w kilku partiach. Brak jest w aktach sprawy jakiegokolwiek dokumentacji źródłowej świadczącej o braku możliwości wcześniejszego zrealizowania dostawy części zamiennych w postaci chociażby dokumentacji otrzymanej od dostawców części czy też korespondencji e-mail świadczącej o problemach z dostępnością konkretnych części. Te braki nie pozwalają Sądowi na ustalenie, że faktycznie okres oczekiwania od 18.03.2019 r. do 10.05.2019 r. na części przez warsztat naprawczy był uzasadniony ponadprzeciętnymi okolicznościami niniejszej sprawy. Pamiętać należy, że istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego determinowane jest określonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy. Normatywnym celem adekwatnego związku przyczynowego jest wyznaczenie odpowiadającej słuszności granicy pomiędzy tymi skutkami, które można przypisać pozwanemu o naprawienie szkody, a tymi których przypisać mu nie można. W ostatecznym rozrachunku o kwalifikacji następstwa, jako normalnego lub anormalnego będzie zatem decydować ocena ustalonych w sprawie faktów przeprowadzona przez sąd z uwzględnieniem obciążającego strony rozkładu ciężaru dowodu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., III CZP 129/09, nie publ.). Do przerwania normalnego związku przyczynowego dojdzie przez wystąpienie zdarzenia, które nie jest normalnym, adekwatnym skutkiem określonej przyczyny, ale nowym, niezależnym ogniwem w łańcuchu przyczynowo-skutkowym (nova causa interveniens). Do wyłączenia odpowiedzialności sprawcy (ubezpieczyciela) dojdzie w sytuacji, gdy odpowiedzialność cywilnoprawną za przedłużającą się naprawę ponosi poszkodowany lub osoba trzecia. Różnorodność stanów faktycznych, w których dojdzie do przerwania związku przyczynowego z tego powodu nie pozwala na ich wyczerpujące wyliczenie. Będzie to miało miejsce przykładowo w sytuacjach gdy warsztat naprawczy ma złą organizację pracy, w trakcie naprawy występują nieuzasadnione przestoje, naprawa zostanie wykonana nieprawidłowo i będzie musiała być skorygowana, pracownik warsztatu przez niedopatrzenie nie zamówi w normalnym toku czynności części lub nie zweryfikuje ich dostępności (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 05/11). W niniejszej sprawie Sąd nie był w stanie, na podstawie materiału dowodowego zaferowanego przez powoda, ustalić czy warsztat naprawczy podjął wszelkie możliwe działania mające na celu sprawne zamówienie i otrzymanie części zamiennych czy też przyczynił się do wydłużenia okresu oczekiwania na części z powodu np. zamówienia złych części zamiennych itd. Po drugie Sąd zważył, że dołączony do pozwu dokument w postaci historii naprawy pojazdu sporządzonej przez doradcę serwisowego L. B. (k.27) w porównaniu z informacją nadesłaną przez firmę (...) Sp. z o.o. (k.57) zawiera istotne rozbieżności co do dat zamówienia części zamiennych jak i dat ich otrzymania. Z zestawienia dołączonego do pozwu wynika, że zamówienie części nastąpiło w dniach 18.03, 22.03, 25.04., 22.04., 24.04., 26.04.2019 r., a części dostarczono w dniach 23.04 i 25.04.2019 r. Z informacji nadesłanej na k. 57 wynika zaś, że części zamówiono w dniach 18.03, 20.03, 24.04., 25.04.2019 r. i dostarczono je odpowiednio w dniach 20.03, 22.03., 26.03, 29.03, 25.04, 10.05.2019 r. W szczególności wątpliwości Sądu budzi okoliczność otrzymania części zamiennych w dacie 10 maja 2019 r., podczas gdy w dniu 24 kwietnia 2019 r. zakończono naprawę uszkodzonego pojazdu, a w dniu 26 kwietnia 2019 r. wydano pojazd i w tym też dniu zakończył się najem pojazdu zastępczego u powoda. Mając na względzie powyższe wątpliwości, Sąd

uznał za zasadny okres 2 dni oczekiwania na części zamienne. Okres ten, na co zwrócił także uwagę biegły sądowy, uznawany jest za standardowy czas oczekiwania na części zamienne, które nie odbiegają od typowych dla danego rodzaju auta. Powód w niniejszej sprawie, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., nie udowodnił by w tej konkretnej sprawie zaistniały jakieś szczególne okoliczności, które pozwoliłyby uznać, że okres ten winien podlegać wydłużeniu. A zatem Sąd uznał, że zasadny okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 25 dni kalendarzowych. Pozwany zaś w toku postępowania likwidacyjnego uznał jako zasadny okres najmu pojazdu 20 dni.

Przechodząc do rozważań w zakresie wysokości stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego wskazać należy, że w toku niniejszego postępowania pozwany stan na stanowisku, że umożliwił poszkodowanym najem pojazdu zastępczego za cały okres jego trwania po stawce 95,00 zł za dobę i zrekompensował koszty najmu pojazdu zastępczego do wysokości tej stawki. Powód zaś zaakceptował, że w okresie 20 dni najmu pojazdu uznanych przez pozwanego za zasadne, obowiązywała wskazana przez pozwanego stawka dobowa czynszu najmu w kwocie 95 zł. W zakresie pozostałych 5 dni (25 dni uznanych przez Sąd – 20 dni bezspornych) powód wskazywał, że stawka czynszu najmu powinna zostać ustalona w kwocie 190 zł, bowiem pozwany nie wykazał by w tym okresie miał możliwość najmu pojazdu według oferowanej przez siebie stawki.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał by umożliwił poszkodowanym najem pojazdu zastępczego w okresie przewyższającym uznane przez pozwanego 20 dni, po niższej stawce 95 zł. Pozwany wykazał jedynie, że powiadomił poszkodowaną E. F. o możliwości organizacji takiego najmu przez podmioty z nim współpracujące, natomiast nie wykazał, że w powyższym okresie, w tym wypadku taki najem był realnie możliwy do zorganizowania. Z treści wiadomości e-mail wskazującej na propozycję najmu pojazdu zastępczego nie wynikają żadne konkretne warunki najmu, a jedynie stawka dobowa za najem pojazdów z określonych segmentów. Zdaniem Sądu, nadesłanych przez pozwanego informacji nie można traktować jako przedstawienia szczegółowych warunków oferty najmu pojazdu zastępczego. Powód zaś złożył poszkodowanym konkretną ofertę wynajęcia pojazdu zastępczego, na podstawie której obie strony zawarły umowę najmu pojazdu zastępczego z dnia 09 marca 2019 r. obejmującą cały okres likwidacji szkody. Z tego względu, w ocenie Sądu, nie ma podstaw do stawiania powodowi czy też poszkodowanym zarzutu nielojalnego zachowania, czy przyczynienia się do zwiększenia szkody poprzez nieskorzystanie z propozycji najmu pojazdu zastępczego zorganizowanego za pośrednictwem pozwanego. Poszkodowani nie znając warunków najmu pojazdu oferowanych przez pozwanego nie mogli porównać tych warunków, z warunkami najmu oferowanego przez firmę powoda i nie mogli mieć pewności, że najem ten będzie równie korzystny jak w przypadku oferty powoda. Nadto, powód oferował najem pojazdu zastępczego po jednolitej stawce, natomiast podmioty współpracujące z pozwanym nie gwarantowały najmu pojazdu zastępczego po tej samej stawce uznanej przez pozwanego przez cały niezbędny okres. Ponieważ okres najmu bezpośrednio po zaistnieniu kolizji oraz w momencie udostępnienia poszkodowanym pojazdu zastępczego przez powoda, jak i kwalifikacja szkody pozostawały w tamtym momencie niesprecyzowane, mogłoby się okazać, że po upływie okresu najmu uznanego przez pozwanego poszkodowani pozostaliby bez pojazdu zastępczego lub byłiby obciążeni kosztami najmu. Tymczasem powód oferował poszkodowanym rozliczenie najmu pojazdu zastępczego w długim terminie, co było dla poszkodowanych korzystne i bezpieczne pod względem finansowym, ponieważ zyskali czas na wyegzekwowanie kwoty odszkodowania od pozwanego.

Nadto, Sąd zważył, że w toku niniejszego postępowania pozwany nie wykazał żadnym dowodem, że organizacja najmu pojazdu zastępczego dla poszkodowanych w okresie przewyższającym 20 dni po stawce 95 zł była realnie możliwa do wykonania, tj. że podmioty współpracujące z nim dysponowały samochodami o klasie zbliżonej do pojazdu uszkodzonego i były w stanie wynająć go na warunkach nierodzących po stronie poszkodowanych ograniczeń czy obciążeń. Z tego względu, w ocenie Sądu, nie ma podstaw do stawiania poszkodowanym ani powodowi zarzutu nielojalnego zachowania, czy przyczynienia się do zwiększenia szkody poprzez nieskorzystanie z propozycji najmu pojazdu zastępczego zorganizowanego za pośrednictwem pozwanego – w części przekraczającej 20 dni uznane przez pozwanego jako zasadny okres najmu pojazdu zastępczego.

Z tych względów Sąd ustalił, że łączny uzasadniony czas wynajmu pojazdu zastępczego w okolicznościach niniejszej sprawy wynosił 25 dni kalendarzowych. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał za zasadny okres 20 dni najmu pojazdu zastępczego, przy uwzględnieniu stawki dobowej czynszu najmu w kwocie 95 zł. Stawka ta, w części

obejmującej te 20 dni, została zaakceptowana przez powoda. Powód w niniejszej sprawie domagał się zasądzenia dopłaty do odszkodowania za okres przewyższający 20 dni najmu pojazdu zastępczego po stawce 190 zł za dobę. Ponieważ Sąd ustalił, że zasadny okres naprawy uszkodzonego pojazdu, a w konsekwencji zasadny okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 25 dni kalendarzowych, to należało uwzględnić roszczenie powoda o zwrot kosztów 5 dni najmu pojazdu zastępczego po stawce 190 zł za dobę. Dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 950 zł (5 dni x 190 zł) na podstawie art. 822 §§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 950 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego, o czym orzeczono w pkt. I wyroku.

Dalej idące żądanie pozwu oddalono w pkt. II wyroku na podstawie przywołanych przepisów prawa stosowanych a contrario jako niewykazane co do wysokości na zasadzie art. 6 k.c.

Odnośnie żądania przez powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek należy wskazać, iż stosownie do treści art. 481 §§ 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W przedmiotowej sprawie pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty odszkodowania na rzecz powódki. Stosownie bowiem do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o wypadku. Nadto, stosownie do treści ust. 2 tego przepisu, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Na podstawie danych zawartych w aktach sprawy Sąd ustalił, że szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 09 marca 2019 r. Faktura za najem pojazdu zastępczego została wystawiona w dniu 26 kwietnia 2019 r. z terminem płatności do dnia 26 maja 2019 r. Żądanie zapłaty kwoty objętej fakturą zostało przekazane niezwłocznie pozwanemu, który decyzją z dnia 08 sierpnia 2019 r. uwzględnił żądanie jedynie co do kwoty 1.900 zł. Termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego w prawidłowej wysokości upłynął zatem w dniu wskazanym w fakturze tj. 26 maja 2019 roku. Od dnia następnego pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia na rzecz powoda. Żądanie odsetek od dnia 27 maja 2019 r. należało zatem uznać za zasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 100 zdanie 2 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Z uwagi na to, iż powództwo zostało uwzględnione w 22,7 %, kosztami procesu w tym zakresie należało obciążyć pozwanego, a w pozostałej części powoda.

Na koszty procesu w niniejszej sprawie składały się:

a) koszty poniesione przez powoda w postaci: opłaty od pozwu w wysokości 400 zł, kosztów zastępstwa procesowego powoda w wysokości 917 zł (wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i opłata skarbową w kwocie 17 zł) oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 982,73 zł.

b) koszty poniesione przez pozwanego w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów notarialnych w kwocie 7,38 zł.

Łącznie suma kosztów procesu wyniosła 2 324,11 zł. Powód winien był ponieść 77,3 % tych kosztów, a więc 1796,54 zł, a poniósł 2 299,73 zł. Dlatego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 503,19 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w sprawie (2 299,73 zł – 1796,54 zł), o czym orzeczono w pkt. III sentencji wyroku. Na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. Sąd zasądził od ww. kwoty także odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

W punkcie IV Sąd orzekł na podstawie art. 80 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych o zwrocie na rzecz powoda kwoty 17,27 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.